

0017

Warszawa, dnia 18 stycznia 2023 roku

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**

ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżący: **Fundacja Wolności**
ul. Krakowskie Przedmieście 13/5a
20-002 Lublin

Strona przeciwna: **Prawo i Sprawiedliwość**
ul. Nowogrodzka 84/86
02-018 Warszawa

reprezentowana przez:
r. pr. Adriana Salusa

adres do doręczeń:
Prawo i Sprawiedliwość
ul. Nowogrodzka 84/86
02-018 Warszawa

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Niniejszym, działając w imieniu Prawa i Sprawiedliwości (dalej także: **partia, PiS**), na podstawie pełnomocnictwa załączonego do niniejszej odpowiedzi wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej, w odpowiedzi na skargę na bezczynność z dnia 3 stycznia 2023 roku, doręczoną w dniu 5 stycznia 2023 r., wniesioną przez Fundację Wolności, **wnoszę o oddalenie skargi w całości.**

Uzasadnienie

I. Stan faktyczny

W dniu 8 listopada 2022 roku Skarżący skierował do PiS za pośrednictwem wiadomości e-mail wniosek o udostępnienie informacji publicznej w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. z dnia 23 marca 2022 roku, Dz.U. z 2022 r. poz. 902, dalej także: **u.d.i.p.**), w przedmiocie „*udostępnienia treści obowiązujących umów (wraz z aneksami i załącznikami) dot. wynajmu pow. biurowych na potrzeby partii w Lublinie*”.

W odpowiedzi na wskazany powyżej wniosek, PiS skierował do Skarżącego – tą samą drogą, tj. poprzez wiadomość e-mail – odpowiedź, w której wskazał, że **wnioskowane informacje nie stanowią informacji publicznej** w rozumieniu przepisów u.d.i.p.

W dniu 5 stycznia 2023 roku Skarżący doręczył PiS skargę z dnia 3 stycznia 2023 roku na bezczynność.

II. Stan prawny

1. Brak beczynności po stronie PiS

Każdy wniosek o udostępnienie informacji publicznej powinien być załatwiony bądź przez udostępnienie informacji, a w przypadku gdy istnieją ku temu podstawy prawne, przez odmowę udostępnienia, która przybiera formę decyzji administracyjnej – **powyższe dotyczy jednakże tylko i wyłącznie sytuacji, w których żądanie wnoszącego rzeczywiście stanowi wniosek o udostępnienie informacji publicznej i wszczyna procedurę przewidzianą w u.d.i.p.** Przepis art. 16 ust. 1 u.d.i.p. swoją regulacją nie obejmuje zaś sytuacji, w której żądana informacja nie stanowi informacji publicznej. W takim bowiem wypadku stanowisko organu powinno zostać wyrażone w formie zwykłej odpowiedzi na wniosek, zawierającej argumentację w przedmiotowym zakresie i wskazującej, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu u.d.i.p. – nie zaś w formie decyzji administracyjnej.

W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, według którego odpowiedź organu wskazująca, że żądana informacja nie ma cech informacji publicznej, stanowi **czynność materialno-techniczną**. W takiej sytuacji niedopuszczalna jest forma decyzji odmawiającej udzielenia informacji. Jeżeli zatem ustawa nie znajduje zastosowania w konkretnej sprawie, to nie można wykonać dyspozycji jej art. 16, nakazującego wydanie decyzji administracyjnej w razie odmowy udzielenia informacji.

WSA w Warszawie z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt II SAB/Wa 103/12

„Pozostawanie w beczynności przez podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), dalej powoływanej jako: DostInfPubU oznacza niepodjęcie przez ten podmiot, w terminie wskazanym w art. 13 ww. ustawy, stosownych czynności, tj. nieudostępnienie informacji, ani niewydanie decyzji o odmowie jej udzielenia (art. 16 ust. 1 DostInfPubU). Decyzja o odmowie udostępnienia informacji jest przewidziana dla sytuacji, gdy informacja publiczna istnieje, ale nie może być udostępniona na skutek ograniczeń prawa do informacji publicznej, określonych w art. 5 DostInfPubU. Nie ma natomiast podstaw do wydania decyzji o odmowie udzielenia informacji w sytuacji, gdy organ żądanych informacji nie posiada. O tym fakcie organ winien jednak powiadomić wnioskodawcę pisemnie, wskazując - jeśli posiada taką wiedzę - gdzie zainteresowany żądane informacje może uzyskać. Również w sytuacji, gdy wnioskodawca żąda udzielenia informacji publicznych, w stosunku do których tryb dostępu odbywa się na odrębnych zasadach, organ nie ma obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, lecz jedynie zawiadamia wnoszącego, że żądane dane podlegają udostępnieniu w odrębnym trybie”.

wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. akt II SA/Go 846/12

„Przepis art. 16 ust. 1 ustawy swoją regulacją nie obejmuje natomiast sytuacji, w której żądana informacja nie jest informacją publiczną. W wypadku ustalenia, że informacja, o której udzielenie strona zwróciła się nie jest informacją publiczną, stanowisko organu odmawiające jej udzielenia powinno być wyrażone w formie pisemnej odpowiedzi, zawierającej argumentację w przedmiotowym zakresie. Stronie, która stanowiska organu nie podzieli, przysługuje skarga do sądu administracyjnego na beczynność organu administracyjnego, w załatwieniu wniosku o udzielenie informacji publicznej”.

wyrok NSA z 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I OSK 50/06

„Naczelny Sąd Administracyjnie nie podziela poglądu Sądu I instancji wyrażonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że - co do zasady - złożenie wniosku o udzielenie informacji publicznej (nawet przy istniejącej wątpliwości, co do charakteru informacji)

wszczyna postępowanie administracyjne ze wszystkimi jego konsekwencjami. Według Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego postępowanie to ma dać odpowiedź czy żądanie dotyczy lub nie informacji publicznej. Zdaniem NSA pogląd ten nie znajduje oparcia w przepisach ustawy z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.). Z przepisów art. 16 omawianej ustawy wynika, że postępowanie administracyjne podmiot zobowiązany do udzielenia informacji publicznej wszczyna wówczas, gdy chce wydać decyzję o odmowie udzielenia informacji publicznej, bądź o umorzeniu postępowania w sytuacji określonej w art. 14 ust. 2 tej ustawy. Zważyć przy tym należy, że przedmiotowa ustawa ma zastosowanie wtedy tylko, gdy sprawa dotyczy informacji publicznej. Zatem decyzja może być wydana wówczas, gdy w grę wchodzi w ogóle zastosowanie omawianej ustawy, a podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej odmawia jej udostępnienia.

Konsekwencją tego stanowiska jest to, że Sąd Administracyjny może uznać, iż podmiot obowiązany do udostępnienia informacji pozostaje w bezczynności, jeśli nie udostępnia jej wnioskodawcy w terminie określonym powołaną ustawą a przedmiotem wniosku jest informacja publiczna w rozumieniu ww. ustawy o dostępie do informacji publicznej. W rozpoznawanej sprawie nie wiadomo czy ten ostatni warunek - czy chodzi o informację publiczną - został spełniony. Ogólnikowość bowiem wniosku Piotra B. z 23 czerwca 2004 r. nie pozwala - co zauważa również Sąd I instancji - na przyjęcie lub nie, że chodzi tu o informację publiczną. W razie sporu - jak w tej sprawie - między stroną wnioskującą o udostępnienie informacji, a podmiotem, od którego żąda ona tej informacji czy informacja ta jest czy nie informacją publiczną, o jakiej stanowi ustawa o dostępie do informacji publicznej, Sąd Administracyjny, do którego strona zwróciła się o ochronę przed bezczynnością podmiotu zobowiązanego do udostępnienia żądanej informacji może stwierdzić bezczynność i zobowiązać podmiot obowiązany do udostępnienia informacji do określonego działania tylko wówczas gdy dotyczy to informacji publicznej.

Oznacza to, że Sąd, aby móc stwierdzić, że podmiot obowiązany do udostępnienia informacji publicznej pozostaje w bezczynności musi rozstrzygnąć czy żądana informacja mieści się w ustawowym pojęciu informacji publicznej”.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 marca 2013 r. I OSK 2889/12

„Czynności proceduralne podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji publicznej poprzedzające ustalenie, że żądana informacja stanowi informację publiczną, nie są prowadzone w oparciu o przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż **wniosek nie wszczyna postępowania administracyjnego** (por. wyrok NSA z dnia 10 stycznia 2007 r. w sprawie I OSK 50/06) W sytuacji zatem, kiedy żądana informacja nie jest informacją publiczną w rozumieniu ustawy, nie wchodzi w grę możliwość wezwania do uzupełnienia braków podania w oparciu o art. 64 § 2 k.p.a. **Dopuszczalną, aczkolwiek niewymaganą prawem formą odniesienia się do takiego wniosku jest pismo zawiadamiające o braku możliwości zastosowania do wniosku przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej**”.

Tym samym, w przedmiotowej sprawie partia postąpiła prawidłowo, udzielając Skarżącemu odpowiedzi w formie pisma o charakterze materialno-technicznym, nie zaś w formie decyzji administracyjnej. Tym samym, w analizowanej sprawie nie doszło do bezczynności PiS.

2. W odniesieniu do jawności finansowania partii politycznych

PiS podnosi, że nie każdy aspekt bieżącej działalności partii politycznej stanowi informację publiczną. Przepisy u.d.i.p. oraz orzecznictwo sądowoadministracyjne wyraźnie bowiem regulują, w jakim zakresie i w jaki sposób podmioty publiczne są obowiązane do udostępniania informacji publicznych.

Wyrok NSA z dnia 26 listopada 2014 r., w sprawie I OSK 633/14

„W demokratycznym państwie prawnym partie polityczne nie sprawują władzy publicznej, ani nie wykonują zadań publicznych.”

W tym stanie rzeczy, nie każda informacja, choćby luźno powiązana z szeroko rozumianym obszarem finansowej aktywności partii politycznej, stanowi o sprawach publicznych.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 11 przewidziała zasadę pluralizmu politycznego, stanowiącą konkretyzację zasady pluralizmu społecznego. Zasada ta przewiduje nie tylko wolność tworzenia partii politycznych ale także ich działania. Wolność ta oznacza także niezależność od ingerencji osób postronnych, w tym konkurencji politycznej. Ustawodawca wskazał cel działalności partii politycznych oraz zapewnił swobodę ich działania, nie przewidział przy tym katalogu metod działania. Immanentną cechą funkcjonowania partii politycznej jest swoboda w dobieraniu środków zmierzających do osiągnięcia jej celów.

Ustrojodawca w art. 11 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zapewnił jawność finansowania partii politycznych. Ustawodawca powielił tę zasadę i doprecyzował, które elementy systemu partyjnego są jawne:

- Art. 23a ustawy o partiach politycznych: „Źródła finansowania partii politycznych są jawne”.
- Art. 8 ustawy o partiach politycznych: „Partie polityczne kształtują swoje struktury oraz zasady działania zgodnie z zasadami demokracji, w szczególności przez zapewnienie jawności tych struktur, powoływania organów partii w drodze wyborów i podejmowania uchwał większością głosów”.
- Art. 18 ust. 1 ustawy o partiach politycznych: „Ewidencja wraz z tekstami statutów partii politycznych jest jawna”.

Skoro zatem, z jednej strony prawo gwarantuje wolność działania partii politycznych, z drugiej zaś zobowiązuje do jawności systemu funkcjonowania partii, ale w precyzyjnie określonych obszarach, **to nie sposób wywieść z powyższego zasady, iż cała działalność partii politycznych została oparta na bezwzględnej zasadzie publicznej jawności.**

Powyższego nie zmienia okoliczność nawet najluźniejszego związku żądanej informacji z gospodarką finansową partii politycznej, rozumianej także jako zespół zapisów rachunkowych. Każdemu bowiem aspektowi aktywności partii politycznej, można w zasadzie przypisać pewne zobowiązania finansowe rodzące potrzebę dokonania operacji na rachunku bankowym partii.

Tym samym, powoływanie się Skarżącego na zasadę jawności źródeł finansowania partii politycznej, w rozważanym stanie faktycznym nie znajduje zastosowania.

3. Dokumenty prywatne a informacja publiczna

Zobowiązanie do udzielenia informacji publicznej ma źródło w wykonywaniu zadań publicznych. Zadaniami publicznymi, w rozumieniu ustawy, są zadania mające na celu zaspokojenie powszechnych potrzeb obywateli oraz istotne z punktu widzenia celów państwa

wyrok NSA z dnia 13 grudnia 2013 r., I OSK 1858/13

„Termin „zadania publiczne” jest pojęciem szerszym od terminu „zadania władzy publicznej” (art. 61 Konstytucji RP). Pojęcia te różnią się przede wszystkim zakresem podmiotowym, bowiem zadania władzy publicznej mogą być realizowane przez organy tej władzy lub podmioty, którym zadania te zostały powierzone w oparciu o konkretne unormowania ustawowe. Pojęcie „zadanie publiczne” użyte w art. 4 ustawy o dostępie do

informacji publicznej zamiast pojęcia "zadanie władzy publicznej" użytego w art. 61 Konstytucji RP ignoruje element podmiotowy i oznacza, że zadania publiczne mogą być wykonywane przez różne podmioty niebędące organami władzy i bez konieczności ustawowego przekazywania tych zadań. Tak rozumiane "zadanie publiczne" cechuje powszechność i użyteczność dla ogółu a także sprzyjanie osiągnięciu celów określonych w Konstytucji lub ustawie. Wykonywanie zadań publicznych zawsze wiąże się z realizacją podstawowych publicznych praw podmiotowych obywateli".

wyrok NSA z dnia 3 kwietnia 2014 r., I OSK 2994/13

„W orzecznictwie i piśmiennictwie powszechnie przyjmuje się, że za informację publiczną należy uznać każdą wiadomość wytworzoną przez szeroko rozumiane władze publiczne, a także inne podmioty sprawujące funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa. Charakter informacji publicznej mają również informacje niewytworzone przez wskazane podmioty lecz do nich się odnoszące. Informację publiczną stanowi zatem treść wszelkiego rodzaju dokumentów nie tylko bezpośrednio zredagowanych i wytworzonych przez wskazany podmiot. Przymiot taki posiada także treść dokumentów, których podmiot używa do zrealizowania powierzonych mu prawem zadań. Bez znaczenia przy tym jest, w jaki sposób dokumenty znalazły się w posiadaniu danego organu oraz to czy znajdują się one w posiadaniu także innego podmiotu. Ważne jedynie jest to, by dokumenty takie służyły realizowaniu zadań publicznych przez adresata wniosku i odnosiły się do niego bezpośrednio”.

Wyrok WSA w Warszawie z dnia 5 lutego 2015 r., w sprawie II SAB/Wa 661/14

„(...) obowiązki wynikające z ustawy o dostępie do informacji publicznej aktualizują się w odniesieniu do każdej posiadającej przez partie informacji o znaczeniu publicznym. Nie chodzi zatem o każdą informację związaną z funkcjonowaniem partii politycznej, lecz taką, która wiąże się z elementem publicznym (por. wyroki NSA: z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt I OSK 611/14 oraz sygn.. akt I OSK 687/14 (...))”.

Ponadto, wnioskowane informacje nie stanowią informacji o sprawie publicznej w rozumieniu ustawy.

M. Chmaj w: M. Bidziński, M. Chmaj, P. Szustakiewicz (red.), Ustawa o dostępie do informacji publicznej. Komentarz, wyd. 3

„Próbie zdefiniowania terminu "sprawa publiczna" podjęto również w doktrynie prawa. Zdaniem H. Izdebskiego, pod tym pojęciem należy rozumieć każdy "przejaw aktywności władzy publicznej (jej organów), osób pełniących funkcje publiczne i samorządów **oraz już tylko niektóre działania innych osób, jednostek organizacyjnych, a to tylko takie, które wiążą się z wykonywaniem zadań publicznych, przy jednoczesnym dysponowaniu majątkiem publicznym, przez które należy rozumieć również środki publiczne w rozumieniu przepisów o finansach publicznych**" (H. Izdebski, Samorząd terytorialny, s. 209–210)”.

W przedmiotowej sprawie, wnioskowaną informację stanowią dokumenty prywatne partii politycznej, zawierające wiele różnych informacji. Skarżący nie wyraził zainteresowania konkretną informacją wynikającą z zasady jawności partii, ale próbuje wcielić się w rolę audytora, który zamierza przeanalizować całą umowę, niezależnie od tego, jakie dane są w niej zawarte. Jak przyznał sam Skarżący w treści złożonej skargi na bezczynność, „**podkreślić należy, że Fundacja nie ma pojęcia jakie informacje publiczne mogły być zawarte w treści umowy**”.

Dokument, o którego udostępnienie wniósł Skarżący, nie jest dokumentem przeznaczonym dla nieokreślonej i abstrakcyjnej grupy adresatów, nie jest to w żadnej mierze dokument przeznaczony „na zewnątrz”, nie traktuje on o sprawach publicznych, nie determinuje i nie

kreuje obowiązków ani uprawnień kogokolwiek poza stronami rzeczonyj umowy, a zatem nie posiada waloru publicznego.

Skoro ustawodawca w u.d.i.p. uzależnił dostęp do informacji wyłącznie posiadających walor **publiczności** (traktujących o sprawach publicznych, skierowanych na zewnątrz), to dokumenty **prywatne** (choćby traktowały o sprawach publicznych bez kreowania spraw publicznych, bez kreowania obowiązków i uprawnień obywateli, np. prywatne umowy cywilnoprawne, prywatna korespondencja pomiędzy ekspertami, politykami, czy też prywatne dyskusje mailowe o sprawach społecznych, gospodarczych czy geopolitycznych) nie mogą stanowić nośnika informacji publicznej, gdyż zwyczajnie publiczne nie są.

Za internetowym słownikiem języka polskiego Wydawnictwa Naukowego PWN (dostęp: <http://sjp.pwn.pl/>):

Publiczny:

1. «dotyczący całego społeczeństwa lub jakiejś zbiorowości»
2. «dostępny lub przeznaczony dla wszystkich»
3. «związany z jakimś urzędem lub z jakąś instytucją nieprywatną»
4. «odbywający się przy świadkach, w sposób jawny»

Prywatny:

1. «stanowiący czyjąś osobistą własność»
2. «niepodlegający państwu ani żadnym instytucjom publicznym»
3. «dotyczący czyichś spraw osobistych i rodzinnych»

Definicje i znaczenia obu wymienionych powyżej pojęć wykluczają się wzajemnie.

Gdyby wolą ustawodawcy było zapewnienie wnioskodawcom dostępu do dokumentów prywatnych, treść art. 3 u.d.i.p. byłaby stosownie do tej woli ukształtowana. Skoro ustawodawca przewidział wyłącznie dostęp do dokumentów urzędowych, to zgodnie z założeniem racjonalnego ustawodawcy, uczynił to celowo.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2014 r., I OSK 3070/13

„Informacją publiczną co do zasady są tylko dokumenty urzędowe, a więc wytworzone przez organ w ramach realizacji powierzonych mu zadań. Nie wszystkie pisma będące w posiadaniu urzędu mają ten walor. Dokument prywatny, który trafia do organu, nie staje się z tego tytułu dokumentem urzędowym. Organ nie może go więc udostępniać osobom trzecim w ramach wniosków o dostęp do informacji publicznej.”

4. Umowy zawarte przez partię a informacja publiczna

Należy mieć na uwadze, że w myśl przepisu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. „dokumentem urzędowym w rozumieniu ustawy jest treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy”.

Aby ocenić zasadność wniosku skarżącego należało zatem ustalić, czy umowę zawieraną w imieniu partii politycznej podpisują funkcjonariusze publiczni w rozumieniu art. 115 § 13 k.k., i to działający w ramach swoich kompetencji.

Analiza wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, iż osoba składająca oświadczenia woli w imieniu PiS na umowie cywilnoprawnej, nie działa jako funkcjonariusz publiczny podpisujący

dokument w ramach jego kompetencji – nie reprezentuje bowiem władzy publicznej, ani też nie realizuje zadań władzy publicznej.

Choćby nawet osoba podpisana pod taką umową była równolegle w chwili jej zawierania funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k., to składanie oświadczeń woli w imieniu partii politycznej nie mieści się w zakresie kompetencji żadnego funkcjonariusza publicznego.

Jak wynika z powyższego, wykładnia językowa przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, iż umowy cywilnoprawne, porozumienia, deklaracje, itp. zawierane przez partię polityczną nie są dokumentami urzędowymi w rozumieniu przepisów ustawy, a zatem nie podlegają obowiązkowi udostępnienia ich do wglądu.

Wyrok NSA z dnia 22 czerwca 2022 roku, sygn. akt III CSK 4839/21

*„W związku z brakiem stosownych podstaw prawnych do zawarcia umowy koalicji rządowej na gruncie prawa publicznego, jedyną podstawą prawną stają się przepisy prawa prywatnego. Umowa zawierana przez partie polityczne tworzące koalicję rządową posiada charakter umowy cywilnej nienazwanej, której dopuszczalność zawarcia i legalność wywodzić należy z zasady wolności umów określonej w art. 353¹ k.c. Przesądza to o tym, iż treść i postać umowy koalicji rządowej zawartej przez partie polityczne **nie** należy do kategorii informacji o sprawach publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. ani do kategorii danych publicznych wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy, a w szczególności nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 u.d.i.p. podlegającym udostępnieniu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a u.d.i.p., ani nie stanowi „stanowiska w sprawie publicznej”, o którym mowa w punkcie 4 lit. b tego przepisu, ani również nie jest „innym wystąpieniem i oceną dokonywana przez organ władzy publicznej”, o którym mowa w punkcie 4 lit. c tego przepisu”.*

Wyrok NSA z dnia 19 grudnia 2019 roku, sygn. akt I OSK 29/19

„Dokumentem urzędowym stosownie do art. 6 ust. 2 u.d.i.p. jest w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej treść oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy. Zatem kwalifikując żądane przez wnioskodawcę dokumenty (umowy) jako urzędowe albo prywatne należało przede wszystkim ustalić, czy umowy zawierane między partią polityczną podpisuje funkcjonariusz publiczny w rozumieniu art. 115 § 13 i § 19 Kodeksu karnego i to działający w ramach swoich kompetencji. Nie powinno budzić wątpliwości, że osoba składająca oświadczenie woli w imieniu partii politycznej PiS, działającej jako podmiot stosunków cywilnoprawnych, nigdy nie będzie działała jako funkcjonariusz publiczny podpisujący dokument w ramach jego kompetencji. Nie reprezentuje on bowiem władzy publicznej ani nie realizuje zadań władzy publicznej. Osoba reprezentująca partię polityczną nie jest wymieniona w art. 115 § 13 i 19 Kodeksu karnego, zatem nie może być uznana za funkcjonariusza publicznego. Gdyby nawet osoba podpisana pod taką umową była równolegle, w chwili jej zawierania, funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 i 19 Kodeksu karnego, to składanie oświadczeń woli w imieniu partii politycznej nie mieści się w zakresie kompetencji żadnego funkcjonariusza publicznego. W rezultacie żądane dokumenty (umowy) zawarte przez partię PiS ze spółka prawa handlowego, nie są dokumentami urzędowymi lecz dokumentami prywatnymi. Zatem nie podlegają udostępnieniu przez ich wgląd na podstawie art. 1 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 2 u.d.i.p. Należy bowiem wyraźnie odróżnić samą informację publiczną od zawierającego ją nośnika. Skoro wniosek o udostępnienie umów nie jest sam w sobie wnioskiem o informacje publiczne zawarte w treści tych umów będących dokumentami prywatnymi – to umowy te, jako nośniki zawartych w nim informacji (nie tylko

publicznych), nie podlegają udostępnieniu w trybie i na zasadach określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej”.

III. Podsumowanie

Konkludując, należy podkreślić, iż:

1. dokumenty objęte wnioskiem stanowią dokumenty prywatne, nie zaś dokumenty urzędowe,
2. umowy cywilnoprawne zawierane w imieniu partii nie stanowią dokumentów urzędowych w rozumieniu u.d.i.p., ponieważ nie są podpisywane przez funkcjonariuszy publicznych,
3. nie każda informacja tylko potocznie rozumiana jako informacja finansowa korzysta automatycznie z zasady jawności gospodarki finansowej danego podmiotu;
4. partia nie pozostaje w bezczynności, gdyż wniosek został prawidłowo rozpoznany, a udzielona odpowiedź w formie czynności materialno-technicznej stanowi właściwą formę reakcji.

W tym stanie sprawy, wnoszę jak na wstępie.

radca prawny Adrian Salus

Załączniki:

1. Odpis odpowiedzi na skargę.
2. Pełnomocnictwo wraz z opłatą skarbową.

Pełnomocnictwo

Działając w imieniu partii politycznej Prawo i Sprawiedliwość

upoważniam niniejszym

r. pr. Adriana Salusa

i

adw. dra Bogusława Kosmusa

do prowadzenia sprawy ze skargi Fundacji Wolności z siedzibą w Lublinie, z dnia 3 stycznia 2023 r., na bezczynność partii politycznej Prawo i Sprawiedliwość, w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 8 listopada 2022 r. o udzielenie informacji publicznej,

Pełnomocnictwo obejmuje upoważnienie do:

prowadzenia postępowań we wszystkich sprawach administracyjnych i sądownoadministracyjnych przed organami administracji publicznej oraz przed sądami administracyjnymi we wszelkich przewidzianych prawem instancjach w w/w sprawie.

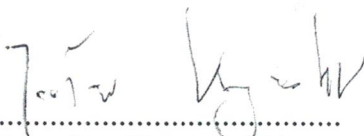
Pełnomocnictwo uprawnia do ustanawiania pełnomocników substytucyjnych.

Pełnomocnictwo obejmuje upoważnienie do wystąpienia z ewentualną skargą kasacyjną i reprezentacją przed Naczelnym Sądem Administracyjnym.

Pełnomocnictwo uprawnia także do wystąpienia w imieniu Mocodawcy z ewentualnymi skargami na naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki – w ramach w/w postępowania.

Każdy pełnomocnik jest uprawniony do samodzielnej reprezentacji.

Warszawa, dnia 16 stycznia 2023 roku.

.....
/Jarosław Kaczyński/

za zgodność z oryginałem

radca prawny
Adrian Salus
UCNW/64/18 01.23 w.